

Ray Nance at Gröna Lund, Stockholm, June 1963. (Photo Leif Wigh)

Ray Nance - "Floorshow"

Ray Nance, sometimes nicknamed "Floorshow", was one of the great personalities in the Ellington band. Because of his predilection for sometimes grotesque visual mannerisms he could obscure the fact that he was one of the most brilliant and versatile musicians in jazz, endowed with a trumpet tone mostly very soulful. Moreover he was capable of swinging on the violin like very few other jazzmen and he was a rhythmic vocalist and improvising dancer of exceptional talent.

In this issue of The DESS Bulletin we present a section on Ray Nance, pages 8-14.

Goda nyheter denna vår

I en bilaga till förra Bulletinen tvingades vi beklaga att den planerade konsertkvällen den 11 februari måste inställas och anledningen till det framgick ju av bilagan. Sedan dess har mycket hänt. Vi började undersöka ett flertal tänkbara lokaler och fick även in flera tips från våra medlemmar. Lokalhyror eller s.k. bargarantier, alltså intäkterna från försäljning av mat och dryck som begärdes visade sig dock ligga på en nivå som vår ekonomi inte klarar av.

Emellertid har styrelsen dragit vissa slutsatser av den senaste tidens turbulens. Den ekonomiska risken för att arrangera konserterna ligger helt på DESS axlar. Flera konsertaftnar i det förflutna har inte genererat någon vinst för föreningen utan snarare förlust men det skall också villigt erkännas att vi haft konserter som givit acceptabel vinst. Men att arrangera konserter innebär också en stor arbetsbörda för en inte helt ungdomlig styrelse.

Det kapital vi har att röra oss med för en konsertafton, är det som vi får in på inträdesavgifterna. Detta räcker ofta endast till att betala orkestergagerna. Dessutom tillkommer stämning av pianot och lite annat. Pengar att betala någon hyra med finns det inte utrymme för.

Vi insåg att vi måste fortsätta att föra en dialog med ABF, som varit vår medarrangör av konserterna på Duke's Place, och Restaurang Två Grabbar om förutsättningen för ett fortsatt samarbete. Vi bestämde att i första hand ta ett samtal med ABF:s Göran Eriksson, som har varit den förste som har beklagat att vårt samarbete hade avbrutits. Han visade stor förståelse för vårt dilemma och var villig att medverka till att försöka lösa den tvist som hade uppstått med Två Grabbar. Slutligen kom det till ett möte med Två Grabbar som representerades av Johan Tholsby under vilket Göran Eriksson var den tongivande. Från DESS var vi Key Jigerström, Peter Lee och undertecknad. Vårt samtal med Göran Eriksson och Tholsby präglades av vänskaplig anda och ömsesidig förståelse och det ledde till att den fnurra på tråden som rätt kunde lösas upp. Göran Eriksson skall ha ett stort tack för sin medverkan till det.

Det har visat sig att någon bättre lokal än f.d. Gyllene Cirkeln inte finns att uppbringa. Den är centralt belägen, mysfaktorn är hög och man får mat och dryck till ett pris som tilltalar våra besökare, i de flesta fall pensionärer.

Det är med stor glädje vi härmed kan meddela våra medlemmar att samarbetet med ABF och "Två Grabbar" fortsätter och att resten av det program som vi planerade i slutet av förra året (se Bulletin 4/2012) kommer att genomföras såsom det är tänkt. Den 6 maj träffas vi åter på Duke's Place!

Leif Jönsson,
ordförande i DESS

Styrelsehjälp

DESS styrelse känner sig något utarbetad. Vi tillhör inte juniorlaget längre. Alla i styrelsen, så när som på en, är pensionärer. Med den nostalgiska inriktning föreningen har ligger det också nära till hands att de som styr och verkar i styrelse och redaktion alla är något till åren komna. Vi anser oss dock än så länge vara i god form och alerta i alla sammanhang och tror att vi hanterar föreningen till medlemmarnas belåtenhet. Men det kostar på.

Att arrangera konserter och medlemsmöten, ge ut en tidning och skicka ut den med alla bilagor, hålla hemsidan uppdaterad och hålla medlemsregistret aktuellt ställer stora krav på hela styrelsen. Den består av nio personer men vi anser ändå att styrelsen kan behöva viss förstärkning av adjungerade personer som kan hjälpa till. Därför går vi nu ut med detta upprop i förhoppning att få anmälningar från medlemmar som anser sig ha tid och intresse att ställa upp och vara styrelsen behjälplig.

Av praktiska skäl är det för våra flesta uppgifter till fördel att vederbörande bor i Stockholm eller dess omnejd. Eftersom vi oftast har våra styrelsemöten på dagtid tror vi att de personer som kan assistera oss helst bör vara i den yngre pensionsåldern eller av annan anledning kan disponera sin tid efter eget gottfinnande. Det är viktigt att den eller de som vill hjälpa oss har tillgång till dator och kan hantera datatrafik både via mejl och andra nätkontakter.

Råkar det finnas någon bland våra medlemmar som behärskar konsten att hantera en hemsida så är vederbörande mycket välkommen i vårt gäng. Vår tanke är naturligtvis också att få kontakt med intresserade personer som på sikt skall kunna ingå i vår styrelse när de nuvarande ledamöterna av olika anledningar tvingas avgå.

De av våra medlemmar som reagerar på detta upprop och är villiga att bidra ska bedes kontakta styrelsen.

Vi måste tänka på föreningens framtid!

Styrelsen

Harlem Airshaft

Teckning av Mike Venezia ur hans bok om Duke Ellington: In his composition *Harlem Airshaft* Duke expressed all the exciting daily activities he saw and heard going on in a Harlem apartment building.

Smorgasbord and Schnapps

Det ligger nära till hands att tro att detta nummer komponerades av Duke Ellington under hans turné i Sverige 1939. Men så är inte alls fallet. Numret spelades in den 20 mars 1939, tre dagar innan Ellington och orkestern företog sin resa till Europa ombord på det franska passagerarfartyget "Champlain".

Som kompositörer till *Smorgasbord and Schnapps* är Duke Ellington, Rex Stewart och Brick Fleagle registrerade och i New DESOR anges nogsamt att det är Fleagle som arrangerat stycket. I texthäftet till Mosaic-boxen *The Complete 1932-1940 Recordings* skriver Steven Lasker; "in arranging *Smorgasbord and Schnapps*, Fleagle didn't try to sound Ellingtonesque. The arrangement is by consequence unlike anything else in this set." Brick Fleagle var gitarrist och led-

de tidvis ett storband under 1930- och 1940-talen och gjorde flera inspelningar för skivmärket HRS där Rex Stewart bl.a. medverkade. Men Fleagle kom framför allt att fungera som arrangör för dåtidens storband som Chick Webb, Fletcher Henderson och Jimmie Lunceford m.fl. Brick Fleagle var mycket god vän med Rex Stewart och sannolikt var det Rex som introducerade Fleagle för Ellington och fick honom att vid vissa perioder ingå i arrangörsstaben. Han arbetade även som "copyist" för Ellington. Fleagle medverkar dessutom som gitarrist vid inspelningen den 7 juli 1937 med Rex Stewart and his 52nd Street Stompers.

Normalt skulle Fred Guy ha tagit gitarrpositionen vid denna inspelning men troligen tack vare Rex Stewarts inflytande blev det Fleagle som spelade. Vem som valt namnet *Smorgasbord and*

Schnapps är inte känt men man får anta att vederbörande prövat på de lockelser som titeln indikerar. Restauranger fanns säkert i New York där kulinariska primörer av svensk modell kunde avnjutas. Som solister kan vi höra Joe "Tricky Sam" Nanton, Barney Bigard och Cootie Williams. Numret finns inte med i programmet till 1939-turnén där drygt 20 titlar ur Ellingtons repertoar var nämnda för framförande under konserterna. Detta program följdes dock inte i detalj utan många andra nummer spelades och det är naturligtvis inte omöjligt att *Smorgasbord and Schnapps* framfördes eftersom man befann sig i Sverige men något bevis på detta finns inte. Kanske har vi någon äldre medlem i DESS som var med och kan upplysa oss?

Bo Haufman

RÄTTELSE:

Willie the Weeper

Vår initierade medlem Björn Englund har konstaterat att artikeln i förra Bulletinen med titeln "Cab and Duke" innehöll en felaktighet. Vi citerar här Björns mejl till redaktionen: Frankie Jaxon hade INGET att göra med tillkomsten av Willie the Weeper, en gammal folkslag melodi som utgavs på noter 1927 av Melrose Brothers Music Co., krediterad till Walter Melrose, Grant Rymal, Marty Bloom. Den första inspelningen gjordes i april 1927 av King Olivers orkester, i maj tillkom den bästa versionen med Louis Armstrong and his Hot Seven (blott Melrose och Bloom anges som upphovsmän på skivetiketten). Sedan kom Doc Cooks orkester med sin version och Jaxons sångversion gjordes i juli 1927. Under trettioalet spelades den in av Ed de Langes orkester och i England av Harry Roys

orkester och Six Swingers (den senare versionen utgavs aldrig). Låtens folkslag ursprung framkommer av följande: Ernest Rogers (vocal, guitar) spelade in Willie the Weeper för Columbia i Atlanta 30 januari 1925. Senare Willie the Chimney Sweeper för Victor i Atlanta den 17 februari 1927. (Ernest Rogers står som ensam upphovsman på ovanstående inspelningar, men de utkom aldrig på noter eller registrerades för copyright, mig veterligt). Rogers står även som upphovsman för följande inspelning: Roy Evans som spelade in Willie the Weeper för Columbia i Atlanta den 11 april 1928. Melodin fanns alltså inspelad redan 1925, men torde vara mycket äldre och Rogers är på sin höjd "upptecknare".

Vi tackar Björn för hans tillrättaligganden.

Redaktionen

Dukes matvanor

Duke Ellington gav under hela sin levnad bevis på elegans inom alla områden. Han klädde sig flott, uttryckte sig belevat, kunde strö komplimanger omkring sig och inte minst hans musik visade på en synnerlig elegans.

Men när det kommer till hans matvanor kan man inte riktigt skönja någon elegans. Han var knappas någon gourmé, snarare en gourmand. Under sina tidiga år på 1920- och 1930-talet kunde han vara med och dricka vem som helst under bordet men han slutade senare med alla former av alkoholintag. Troligen på inrådan av läkare. Däremot slutade han aldrig att röka, vilket slutligen skulle leda till hans död i lungcancer.

Många har vittnat om hans omätliga ätande. På bilder från 1940-talet kan man tydligt se att hans kroppshydda började bli påtagligt rund och medlemmarna i bandet kallade honom för "Dumpy", en antydning om hans omfång. Richard O. Boyer beskriver Ellingtons matvanor i en artikel från 1944 i tidskriften *New Yorker* på följande sätt:

"Duke, who is always worrying about keeping his weight down, may announce that he intends to have nothing but Shredded Wheat and black tea. When his order arrives, he looks at it glumly, then bows his head and says grace. After he has finished his snack, his expression of virtuous determination slowly dissolves into wistfulness as he watches Strayhorn eat a steak. Duke's resolution about not overeating frequently collapses at this point.

Duke eating at Hurricane Restaurant, with Evie Ellis to the right.

When it does, he orders a steak, and after finishing it he engages in another moral struggle for about five minutes. Then he really begins to eat. He has another steak, smothered in onions, a double portion of fried potatoes, a salad, a bowl of sliced tomatoes, a giant lobster and melted butter, coffee, and an Ellington dessert, perhaps a combination of pie, cake, ice cream, custard, pastry, jello, and cheese. His appetite really whetted, he may order ham and eggs, a half-dozen pancakes, waffles and syrup, and some hot biscuits. Then determined to get back on his diet, he will finish, as he began, with Shredded Wheat and black tea."

På annan plats kan man läsa följande om Dukes matvanor:

"Ellington adored eating and he was creative at it, inventing a "reverse" dinner which began with a dessert (consisting of chocolate cake, custard, ice cream, jelly,

applesauce and whipped cream) and ending with a plain old steak."

På senare bilder kan vi se att Duke gick ner i vikt och hade en tämligen normal kroppshydda, kanske med hjälp av inrådan från läkare och noggrann självdisciplin.

I tidskriften *Ebony* från maj 1960 kan man läsa följande om Dukes matvanor:

"Duke Ellington's diet consisted of one or two grapefruit halves before and after eating a sirloin steak with lettuce, tomato and American cheese slices. He sometimes eats baked potato skins, avoids soft drinks and liquor, drinks black coffee or water with juice from a twist of lemon." Han var troligen inspirerad av en näringsprincip som i Amerika gick under namnet Atkins metod och som vi numera kallar GI-metoden.

Bo Hausman

Pressgrannar

Det är inte utan ett visst mått av stolthet vi i redaktionen kan konstatera att vår engelska systerförening DESUK i sitt senaste newsletter Blue Light vol. 19 nr 4 citerar en längre artikel med titeln Ellington On Columbia av George Avakian som ursprungligen var införd i vår Bulletin 2010/2. Det är inte första gången våra systerföreningar an-

vänder sig av material ur Bulletinen. Duke Ellington Society, Southern California Chapter, vilket i praktiken betyder Los Angeles, har citerat vår artikel om Cootie Williams ursprungligen införd i Bulletinerna 2007/1 och 2 samt vår artikel om Lawrence Brown från 2009/3. Man har även delvis använt vår artikel om Al Sears från 2010/4.

Vi känner oss hedrade att man däri-genom uttrycker sin uppskattning av Bulletinen. Men vi skall inte förhåva oss. Vi har med benäget tillstånd använt oss i vår Bulletin av material införd i både DESUKs Blue Light och i New York-föreningens månatliga newsletter. Det är ett självklart sätt för Ellingtonföreningarna att stötta varandra.

Ellington - en livslång passion

Av Sven Tollin

"The Great, The Grand, The Magnificent, The One and Only Duke Ellington." Så storstilat skrev Leif "Smoke Rings" Anderson som rubrik till en artikel i programbladet vi saluförde på Malmö stadsteater 1971 då The Famous Orchestra för fjärde gången under min anställning glädde oss med besök (vartenda ord av Leifs berömmande harang var befogat).

Foto: Sonja Svensson

Jag hade den stora glädjen att vara något av värd för min store magnifike musikedol Duke inte mindre än sex gånger mellan 1964 och "the sad farewell concert" 1973, detta mycket tack vare teaterchef Gösta Folke som ansåg att "så länge inte staden bygger ett konserthus så anser jag att vi är skyldiga Malmöborna och vår publik att arrangera så många evenemang som möjligt av det fina utbudet av stjärnartister och dito orkestrar som finns på nöjesmarknaden." Tack vare denna inställning fick jag också glädjen att hälsa välkommen till bl a Marlene Dietrich, Zizi Jeanmaire, Juliette Greco, Victor Borge, Maurice Chevalier, Marcel Marceau och Danny Kaye.

Den duktige jazzpromotorn Bo Johnson med specialkontakt med Duke spelade stor roll i sammanhanget (mer därom nedan). "Hertigen" var alltid efterlängtat; genom sin personliga charm, vänliga värdighet, härliga humor och geniala musikalitet ansåg både vi på teatern, pressen och publiken att han var den absolut käraste gästen vi hade under alla år. Och generös! Här ett fantastiskt bevis: när Duke en gång på 60-talet steg av planet på Bulltofta och fick veta att kvällens konsert var utsåld sedan länge och att vi kunnat sälja många hundra fler biljetter bestämde han bums att dubblera samma kväll. Tack vare djungeltelegrafan och radio lyckades vi fylla ¾ hus – och det till

samma gager, inte en dollar extra! Så gör en gentleman som månar om sin arbetsgivare – publiken väl! Och tydligen trivdes han med oss i Malmö.

Apropå Malmö så är stan Ellington-historisk på grund av minst två ytterligare händelser. För det första gav Ellington sin premiärkonsert i Sverige här nere men då på Tennisstadion den 11 april 1939 efter ett mycket nervigt förspel genom att järnvägsvagnen med alla instrument fastnat i Hamburg och tvingat musikerna att i stans ledande musikhandel Anderssons välja nya. Detta med hjälp av framlidne, då tonårige och engelsktalande, mycket jazzintresserade Bengt Ranert, som några år senare tog initiativet till bildande av Sveriges äldsta ännu verksamma jazzklubb High Society. (Han gästade fö Dess i Stockholm för några år sedan och berättade bl a om händelsen). Orkesterns stockholmsdebut skedde först den 16 april och följdes av det mycket omtalade Konserthusevenemanget på Dukes 40-årsdag den 29 april då bland lyssnarna fanns vår kunnige Rolf Dahlgren, Alice Babs med far – och lilla jag, 16-årig läroverksyngling från Nyköping. Vilken fantastisk upplevelse!

Dubbelpiano med James Stewart

Föga anade man då, som det heter, att man senare skulle träffa sin store jazzidol personligen i tre olika verksamheter. Duke var i Stockholm för två konserter 26 och 28 september 1959, då Columbia Film, där jag var publicity manager, hade premiär på storfilmerna "Analyt av ett mord" med James Stewart. Jag ringde Grand Hotel och lyckades få med Duke på Sverigepremiären på Royal, där Olle Helander presenterade honom från scenen. Ellington hade för första gången i sitt liv skrivit musiken till en långfilm – oerhört fascinerande tongångar med både dramatik och mening. Han spelade dessutom dubbelpiano i filmen med James Stewart. Ett lyckat minne!

Andra personliga möten med Duke skedde i samma förnämliga stad i samband med den veckolånga märkliga Gröna Lund-visiten i juni 1963, då jag var anställd på Svenska Dagbladets teater-film-och musikavdelning som reporter. Vilka dagar – musikerna gick ofta på Hasselbacken och åt – bra mötespunkt. Vilka kvällar, först framträdande på Stora scenen och sedan spel för delvis ny publik på Dans Inn.

Nattjammets med svenska musiker den 7 juni glömmet jag aldrig . . . Vilket tryck, vilken stämning!

Tredje mötet med giganten och hans gossar skedde så i Malmö, där jag våren 1964 engagerades som press- och reklamchef efter kändisen Jan Gabrielson, som fick motsvarande befattning i Uppsala vid därvarande stadsteater. Ellingtonkonserten det året skedde visserligen en månad innan jag börjat min tjänst, men i februari 1965 var orkestern i Malmö igen innan man gästade Stockholm som enda stad denna gång utöver Skåne-metropolen. Sedan blev det alltså ytterligare fem gånger jag hade den stora äran och fina glädjen att i någon mån vara värd för denna underbara människa och musiker som varje jul lät sin sekreterare skriva ett julkort till mig, som jag barnsligt men stolt visade upp för vännerna. Man blir ju aldrig riktigt mogen då det gäller vissa saker, eller hur?

Vevgrammofon med Solitude

Men så sitter mitt intresse för Duke och hans vidunderliga musik djupt rotat. Min nio år äldre bror Erik spelade då han lämnade hemmet i Piteå "Sweet Sue", "Lady be good" och andra evergreens på piano. Han vågade sig inte på Ellington men hade en vevgrammofon av 30-talstyp, som jag fick "ärva". I den lilla skivsamlingen fanns en svartetiketterad platta med guldbokstäver där det stod "Solitude" och "Duke Ellington and his famous orchestra" och på den andra "Mood Indigo" med samma fenomenala orkester att skapa atmosfär. Då skrev vi 1937.

Och så två år senare då vi flyttat till Nyköping – konsert Live som omtalats ovan. Jisses så förnämligt! Fantastiskt! Den inspirerade mig att tala med min svensklärare Gunnar Lanning i Nyköping att få i "fritt ämne" tala om Duke Ellington. Han skrattade först - "jazzmusik i skolan?" - men så sedan med nyfikenhet i road blick: "Ja, men det kan ju bli rätt intressant." Till saken hör att han var klassiskt intresserad och orienterad, gift med en norsk konsertpianist . . . alltså skeptisk.

Fyra foliosidor, gulbruna av ålder, ligger fortfarande i Sveriges första bok om jazzmusik, utgiven 1940 av Estrad under Nils Hellströms redaktörskap ("Duke Ellington pianist, orkesterledare, kompositör, arrangör", kåseri på Nyköpings läroverk 4 januari 1942.) Känkande på den blå resegrammofonen med skivor och manus gick jag denna dag efter frukostrasten genom

stans gator med stor spänning till skolan. Klassen tände kollektivt så fort jag började tala om detta ovanligt djärva ämne och jublade då jag satte på första skivan *"Harlem speaks"* medan magistern skakade på huvudet och smålog ironiskt. *"Caravan"* och *"The Mooche"* följde men det var *"Solitude"* som fick honom att yttra "det var vackra toner men så sorgliga noter". Mina klasskamrater applåderade och Lanning tackade: "Det var djärvt det här och du är nog pionjär bland läroverk i Sverige." Och det kanske är alldeles riktigt." (Red. anm: Det föredrag om Duke som Sven Tollin höll 1942 vid Nyköpings läroverk är tryckt i DESS bulletin 1/1995).

Stort 100-årsjubileum

Om mina 100 års-jubileumsartiklar 1999 skrev t ex Kristianstadsbladet "Hertigen Duke En livslång passion", och den karakteristiken är naturligtvis riktig. Där fick jag ett helt uppslag med bra bilder och jubilarer själv täckande hela första sidan på nöjesbilagan. I hyllningsartiklarna nämnde jag följande fem favoriter ur min samling: *"Jungle Jamboree"* med bandet från Cotton Club 1927-30, Duke Ellington and his Small Groups *"Back to Back"* och *"Side by Side"* med suveräna solister, The Duke 1940 Live from The Chrystal Ballroom in Fargo, en inspirerad orkester spelar för dansande i en amatörupptagning, samt den fullträff till platta jag inhandlade på NK påsklovet 1942 då jag åkte upp och hälsade på bror Erik i Stockholm: "Highlights of The Great 1940-41 Band".

Folk frågar ofta "hur var Duke privat?" Det kan jag inte svara på eftersom jag aldrig umgicks med honom på Savoy. Det blev bara en och annan kort pratstund i samband med repetitioner. Ytligt sett tycktes det inte finnas några bekymmer i hans värld men eftersom rasfrågan alltid intresserat mig – tack vare jazzen – kom vi en gång in på Ku Klux Klan. Då mulnade hans vackra ansikte fyllt av erfarenhetsrynkor och han sa: "Sven, en neger kan aldrig bli lika svart i skinnet som de människorna är i själen . . ."

Värdig men vemodig final

Den trogna malmöpublikens avsked av sin favorit, sista dagen med Duke den 25 oktober 1973, började med att Alice klev ur Dukes bil vid sceningången och med detsamma med stor ängslan i rösten frågade mig: "Finns det en säng i Dukes loge?" Det missförstods dumt nog av "the crew", särdeles olyckligt

då Duke märkt av sin sjukdom var svag inte minst efter Londonkonserterna. I den bejublade konserten var Roffe Ericson, Åke Persson och Nisse Lindberg (som ju delvis gjorde Dukes jobb vid flygeln) gästsolister. Den vemodiga kvällen avslutades så att Duke med värdighet, ensam kom in på scenen där hans instrument centraliserats, och slog sig ner för att med mycket innerlighet tolka Billy Strayhorns underbart vackra *"Lotus Blossoms"*. Ackorden flöt mjukt fram och spred en sällsynt stämning i salongen. Duke dröjde länge i sin loge denna kväll innan den väntande limousinen tog honom och Alice till Hotel Savoy. Även en sådan rutinerad kraftkarl har sin begränsning då sjukdom sätter in. Vilket fantastiskt livsverk denne "blessed man" gjort. Drygt ett halvår senare var han hos "sin fader", som han sa i samband med sina sacred concerts.

På Stockholmsbiografen Royal vid premiären på *"Anatomy Of A Murder"*, september 1959.

Världseliten i Malmö

"Han satte Malmö på jazzens världskarta" lyder rubriken på en artikel i den bok, *Jazzen i Malmö*, som kom ut 2003 (jo, jag hade glädjen att skriva ett kapitel bland andra mer namnkunniga författare som Leif "Smoke Rings" Anderson, Georg Oddner, Östen Warnebring och OJ:s Jan Olsson m fl).

"1960 gjorde en ung man som skulle få en enorm betydelse entré på den lokala jazzscenen. Ja, inte bara i Malmö utan i hela Sverige. Nämligen klubbägaren, promotorn och arrangören Bosse Johnson" skriver Christer Borg. Bosse var med om att placera Malmö på jazzens världskarta och genom hans försorg kom praktiskt taget alla jazzens stora att framträda i rikets tredje stad. Världseliten kom till Malmö: bland

dem Coleman Hawkins, Oscar Peterson, Brew Moore, Cat Anderson, plus naturligtvis våra egna stjärnor Charlie Norman, Lasse Gullin, Arne Domnérus för att nämna några. Det fanns egentligen ingen gräns för vad denne initiativrike jazzidealist kunde arrangera. Sommaren 1965 var en av milstolparna, då första Skånska festivalen ordnades mitt i sommaren i Folkets park dit Louis Armstrong och hans drömsextekt lockats liksom Svend Asmussen, Dexter Gordon och Buck Clayton. Tillsammans med kompanjonen Dan Walterström övertog han restaurang Malmborgen som döptes till Swing Inn. Det blev ett mycket gouterat jazzställe med Earl Hines, Thad Jones, Mel Powell, Buddy Rich, Teddy Wilson, Errol Garner, Count Basie och många, många andra världsstjärnor som uppskattade gäster. Bosse gick efter sju år över till enbart turnéverksamhet med sådana storheter som Woody Herman, Stan Kenton, Buddy Rich, Louie Bellson, Gerry Mulligan, Stan Getz och Scott Hamilton på den imponerande listan.

Dukes 13 var lyckotal

För Ellingtonentusiaster måste omtalas att Bosse hade en speciell kontakt med Hertigen ända sedan 1962, då första konserten blev två utsålda hus på Akademiska Föreningen i Lund! Leif Uvemarks storband mötte på Bulltofta och blomsterflickan hette Gun Hanell och pussade Duke på kinden.

Till Bos bedrifter hör att han inför en konsert i Malmö på Stadsteatern 1967 lyckades övertala Duke att engagera Alice Babs, eftersom Ella Fitzgerald som var med på turnén inte medverkade i Malmö. Duke och Alice hade spelat in en skiva i Paris *"Serenade to Sweden"*, men det här skulle bli den första konserten. Bo ringde till danske arrangören Anders Stefansen: "det får du själv ta upp med Duke", och Alices manager Fritz Persson i Malmö ville ha 10.000 kr för sin stjärna. I detta motiga klimat beslöt Bosse att kontakta Duke, som just var i Paris. Via bil och tåg i snöovädret tog han sig dock till franska huvudstaden. De två hade träffats flera gånger tidigare och Duke var älskvärd som vanligt – men avvisande. "Vi har ju inga arrangemang" sa han. Bo hade just tänkt att ge upp och gå då Duke plötsligt sa: "Förresten, när är du född?" – "Den 13 september" svarade jag. "Jag gör samarbetet" sa Duke. Det visade sig att 13 var den stores lyckotal – och lilla svaghet. Konserten blev av och lotsades i land mycket lyckligt och i fint samarbete, som inledning på många års trivsel och publikglädje.

Ray Nance: 23 years with the Duke

By Fred Glueckstein

On Saturday, November 2, 1940, after eleven years as trumpet man for Duke Ellington, Charles Melvin "Cootie" Williams performed for the last time with members of the Ellington band at a recording session with Johnny Hodges and his Orchestra for Bluebird Records in Chicago. A few weeks earlier while the Ellington Orchestra was performing at Chicago's Oriental Theatre, Williams, an eleven year member of the Orchestra, gave Ellington two week's notice that he was leaving to join Benny Goodman's new band in New York.

Renowned for his growling "jungle" style trumpet playing and his use of the plunger mute, Williams' highly publicized move caused quite a stir in the Jazz community and left Ellington with the urgent task of filling Williams' chair. Surprising many, Duke soon hired a twenty-six year old Chicago native named Ray Nance, a trumpeter, violinist, and vocalist, to replace Cootie Williams.

Ray Willis Nance was born December 10, 1913, in Chicago, Illinois. He began studying piano at age six; three years later, Nance took up the violin and received training from a friend of his mother, Charlotte Page, who was studying at the Chicago College of Music. Young Ray's progress learning the

Nance age 15

Nance continued to study violin. "At first, it had been just a matter of doing what my mother said, but after a time I got to like it. I studied with Fischel for seven years, right through high school. When I graduated from Wendell Phillips at eighteen, I was playing in the school band

and seriously considering becoming a professional musician," wrote Nance. "Meanwhile, I had picked up the trumpet. I practically taught myself, with the help of a great bandmaster, Major N. Clark Smith. I wanted to hear myself on a louder instrument in a way I couldn't with the violin in the orchestra. I guess it was a bit of any unusual double. Most guys double on violin and piano, or violin and guitar, or violin and saxophone."

After high school, Nance attended Methodist College in Jackson, Tennessee. However, after one semester, he returned to Chicago, where he formed a six-piece band that was popular on the South Side. Nance led his band from 1932 to 1937. Then, he worked with Earl "Fatha" Hines from 1937 to 1939 and with Horace Henderson from 1939 to 1940. Later, Nance performed during the floorshow at Joe Hughes's Deluxe Club, where he sang, danced, and played both trumpet and fiddle.

While Nance was at Joe Hughes's Club, Cootie Williams left Duke Ellington. Members of the Ellington Orchestra, Johnny Hodges, Toby Hardwick and Freddie Jenkins had seen Nance and his band play in Chicago. They all knew Nance and spoke highly of him

to Ellington. Thus, when Duke needed a trumpeter to replace Williams, he sent Billy Strayhorn out to Joe Hughes's club to watch Nance. "One morning, I am home," remembered Nance. "It's Strayhorn on the telephone. 'Duke wants to see you down at his hotel,' he said. I was so thrilled that I was even considered for the job, and that's when I joined in November, 1940. Just to be connected with Duke Ellington was the greatest thing that ever happened to me. I'd admired the band so long, and I used to skip school when it was at the Oriental Theatre. In fact, kids all over the South Side did. You couldn't find five kids in any class when the band was there."

Ellington listened to Nance and recognized that he played with style, lyricism and warmth. Nance was hired and made his debut with the Ellington band on the night of November 7, 1940 at the Crystal Ballroom in Fargo, North Dakota. Thanks to the portable recording equipment of two young radio announcers, Jack Towers and Dick Burris, the famous recording of the band's first performance in Fargo with Nance exists. Nance is heard soloing on trumpet and violin as well as performing as a vocalist.

Nance was taught the art of using a plunger mute by Joe "Tricky Sam" Nanton, who had taught the technique to Williams nine years earlier. Meanwhile, in 1941, Billy Strayhorn wrote

“The uninhibited spot in the band.

– Tricky Sam Nanton

his well-known piece, *Take The "A" Train*, which Ellington would adopt as the Orchestra's signature tune. Nance played solo in the first recording. It also became the showcase for Nance in the years that followed, as can be heard by him playing in New York City. (<http://www.youtube.com/watch?v=hRGFqSkNjHk>).

In July 1942, Ellington recorded his only directly war-related recording, *A Slip of the Lip (Can Sink a Ship)* written by Mercer Ellington and Luther Henderson. Nance performs a good-humored vocal and has a fine trumpet solo. The song was a hit and reached #19 on the charts. In the years that followed, Nance's vocal talents continued to be highlighted by Ellington as witnessed by his outstanding rendition of *It Don't Mean a Thing*.

“He had such terrific ideas, he was just an allround musician's musician.

– Lawrence Brown

violin was so great that five years later, his mother, at Ms. Page's suggestion, enrolled him in the Chicago College of Music. Under Max Fischel, alleged to be the best teacher at the school,

(<http://.youtube.com/watch?v=nYic11yBLVw&feature=related>).

In 1962, Cootie Williams, who Nance replaced, rejoined the Ellington Orchestra. By that time Nance had switched from trumpet to cornet. Both men worked together for a year; however, after being with Ellington for twenty-three years, Nance left the band in 1963 and settled in New York. He played at the World's Fair for two seasons and appeared frequently in local clubs and concerts either as a sideman or as leader of his own small groups. In the late 1960s, Nance worked mostly at the Gaslight Club on New York's East Side.

By early 1970, Nance was still performing and still receiving positive reviews from jazz critics as on November 19, 1970, when Hollie I. West in *The Washington Post* reviewed Nance's performance at Washington's Blue Alley. Calling it "one of the most entertaining shows in town," Ms. West, who described Nance as a performer 'with irresistible charm and warmth,' particularly liked his violin playing. "As a violinist, he has been one of the few to practice jazz on that instrument, and his work is a sheer delight. The other night he performed stirring versions of *Yesterdays* and *The Man I Love*. In each case he first stated the melody simply and elegantly with deep feeling before bursting into a finger popping groove."

In 1971, Nance recorded what is believed to be his final recording. Showcasing his talents, he recorded *He Huffed 'N' Puffed*, which was an obscure Ellington composition, which was played during just two 1965 concerts before it was dropped. After being ill on and off, Ray Nance died on Wednesday, January 28, 1976, at the age of 62, at his home in New York City. He was survived by his wife, Gloria.

In his autobiography, *Music Is My Mistress*, Ellington recognized Nance 'as a pure artist at heart', one who performed brilliant solos, and a talented trumpet player, singer violinist, and dancer. Ellington also acknowledged Nance for his teamwork and working 'beyond the call of duty' when asked to jump into roles in short notice. "What else can I tell you about a man," wrote Ellington, "short of stature who towers then feet above his colleagues and competitors." For those that saw him perform, or have listened to him on Ellington recordings, Ray Nance will always be remembered for his marvelous talents, noteworthy contribution to the Orchestra, and his role in the Ellington legacy.

Sitting at a corner

After the first concert and dance evening during Duke Ellington's summer tour in the Swedish out door "folk parks" June 1963, Ray Nance gave an interview for the daily paper Expressen (June 5).

One of the questions was what he liked most; was it playing a solo on the violin, his singing and dancing or his trumpet/cornet playing. Nance answered: "What I enjoy the most is sitting at a corner of the bandstand during a dance evening trying to play good trumpet."

Nance was also asked about why the Ellington soloists repeated the same solos in the concerts. Nance denied this: "That is not true. But sometimes we are asked to learn our solos from the recordings. The audience wants them so that they recognize them."

Nance far right - at the corner. Also on trumpet Rex Stewart (front) and Wallace Jones. Sax players from left Barney Bigard, Ben Webster, Otto Hardwick, Harry Carney. On drums Sonny Greer. 1940-41.

Jazz Lips

Swedish jazz historian Bengt Nyquist worked as sound engineer when the dance session with the Ellington orchestra on June 19, 1963, was broadcasted from Malmö by the Swedish Radio. He tells us the following:

When the session was over I was invited to join some of the musicians in Paul Gonsalves' hotel room. In fact I stayed until next morning when I went directly to catch my train to Stockholm.

Ray Nance was among those present. He was standing at the open window and I almost became a little scared when I suddenly heard him pant rather loudly. I looked at him and he was breathing heavily in the fresh night air, his looks also clearly showing that he

was in pain. The incident passed rather quickly and no one else paid any real attention.

Nance left rather soon. He was obviously tired and I think not so interested in listening for the umpteenth time to Gonsalves' ongoing storytelling which dominated the little party. When he had left I was told that this was normal procedure. To be able to play also the next day Nance every night after performing had to cure his wounded lip with a very strong salve, always causing him the pain I had observed. At least in the latter part of his career as a trumpet/cornet player Nance suffered from the same perpetual occupational injury as the one that Louis Armstrong fought.

Ray "Floorshow" Nance

Ray Nance was, as we all know, one of Duke Ellington's great soloists with a very peculiar and typical character. Still, curiously enough, not much is written about him in jazz literature. From Fred Glueckstein's article we can learn some of the basic details of Ray Nance's life but those of us who are interested in his musical career may want to know something more about the person Ray Nance. Here follow some additional details, views and pieces of information. Even questions are raised which may not be easily answered but could motivate a more thorough study of the life of Ray Nance.

Ray Nance filled four functions in Duke Ellington's orchestra. Primarily he was a trumpet player but also a violinist, vocalist and dancer. All these combined capacities probably meant that he was well paid by Ellington in the same way as Hodges, Carney and Williams were, which surely was one of the reasons for their long stays in the band. Stanley Dance back in 1966 made an extensive interview with Nance, which can be found in his book *The World of Duke Ellington*, from which we learn that Nance had a very thorough education on the violin while he learned to play the trumpet on his own. This probably meant that he treated the instrument incorrectly and slowly developed lip problems just like Louis Armstrong did. Dancing he started to practice very early when he led a

band of his own in Chicago in the early 1930s.

During the 1930s and early 1940s he was engaged by big band leaders Earl Hines and Horace Henderson and he actually made a few recordings with them. On March 7, 1938, he is taking part in a recording session by Earl Hines for Vocalion. Five numbers are recorded but Nance takes no solo in any of them. On March 17 they are back in the studio for recording two numbers of which Ray is vocalizing on one of them, *Jack Climbed A Beanstalk*. He has already now established his singing style and is easy to recognize.

On February 27, 1940, he is recording four numbers with Horace Henderson's orchestra for Vocalion and Nance can be heard playing a fine violin solo on *Kitty On Toast*. On May 8 another four numbers are recorded and Ray is singing on *They Jittered All The Time*.

How did Ray Nance become hired by Duke Ellington? When reading sleeve notes and other information one can easily get the impression that Cootie Williams suddenly gave Ellington his two weeks notice and about the same time Duke got a hint about a young trumpeter by the name of Ray Nance who was immediately hired to substitute Cootie. But surely it didn't happen like that whatever Duke himself indicates in his autobiography *Music Is My Mistress*. Much of what Duke writes in *MIMM* is an embellished reality. Cootie's departure was known by Duke since long and he assisted Cootie in his negotiations with Benny Goodman. In *MIMM* Duke furthermore states that he knew the Nance family in Chicago since a long time and he surely knew about Nance's capacity as a musician. Moreover, as in all lines of business, everyone in jazz industry knew about who was playing where and how capable they were. When studying *New DESOR* one finds the following note for the session of April 11, 1938; "Possibly Ray Nance instead of Cootie William's. This suspicion has later on been denied by initiated discographers but maybe it is correct to say "no smoke without a fire". The fact seems to be that Duke since long was well aware of Nance's qualities and probably had offered him to replace Cootie long before November 7, 1940, when he first appeared with the

Ellington orchestra. (See page 12, the article "When did Ray Nance join the band" for a possible earlier date.)

Ray Nance's career with Duke Ellington was successful and long lasting. His big break-through was the solo in *Take The "A" Train*, which was recorded the first time on January 15, 1941, as a transcription for Standard Radio, while the famous Victor recording was made on February 15, about two months after Ray's start in the band. The melody was composed by Billy Strayhorn probably as early as 1939 and Billy and Duke had certainly discussed the arrangement for more than a year. Surely it was the intention that Cootie should take the trumpet solo but since he had left the band on the date of the recording the task fell on Ray Nance. At an Ellington conference in the 1990s this solo was discussed and the consensus was that it was prepared beforehand like so many famous solos in the history of jazz. But who had created the solo? Was it Duke, Billy, Ray Nance or maybe Cootie, who surely had prepared himself for the recording. We will never get an answer to this question but we can surely declare that there is no trumpet player in the world of jazz who plays *Take The "A" Train* without

Howard Theatre, Washington, April 1946. Ellington and Ray Nance standing in front of band. Beside Nance basist Wilson Myers (?), behind him Tricky Sam Nanton and Oscar Pettiford. Reeds from left Johnny Hodges, Al Sears, Jimmy Hamilton, Otto Hardwick, Harry Carney. Behind reedplayers: Claude Jones, Lawrence Brown, Fred Guy. Trumpeters behind Nance: Taft Jordan, Cat Anderson. At the back drummer Sonny Greer and trumpeters Shelton Hemphill, Francis Williams.

(Photo William Gottlieb)

thing is sure, Duke Ellington loved his way of playing and often featured him. He later in his career switched from trumpet to cornet explaining that he found the tone of the cornet more to his liking. He also said it was easier to handle the plunger with the cornet as it was shorter.

But Ray Nance had his personal problems. He early became addicted to alcohol and drugs and this would slowly change his personality. When in 1963 Duke Ellington and his band made a

tour of the Middle East sponsored by the American State Department it became known to the principal that there was a drug addict amongst the band members and this could not be accepted. Duke was given an ultimatum to fire Nance and replace him with an acceptable musician. Ellington was forced to follow the demand raised by the State Department and Nance was fired and sent home under forms he found disgraceful. It has been said that even some fighting took place in conjunction with the firing.

After leaving the Ellington orchestra Ray Nance made several recordings both under his own name and as a sideman with others. Duke Ellington called him in on several occasions as a guest artist. He appeared at the concert in Juan-les-Pins in France 1966 and at the Newport Festival 1971. According to witnesses Nance was at one occasion not in control of himself and behaving disgracefully towards Ellington. Duke is said to have silently put up with the outbreaks declaring that he had to stand the bad words and as a compensation got to hear beautiful music played by Ray Nance.

Bo Haufman

having that solo in mind, consciously or unconsciously.

In September 1945 Ray Nance suddenly left the Ellington orchestra. Duke Ellington and his band had got a lengthy engagement at the Club Zanzibar in New York. It has been stated that Nance had some problems with accepting the attitude shown by the club management towards coloured people and he therefore refused to play there. Instead he organized a small band and appeared with it in various clubs in the New York area. However, Duke persuaded him to return to his band and from April 1946 he is back there.

The violin is not too common an instrument within jazz but there are a few excellent practitioners. Ray Nance was one of them, and with his violin playing on his musical palette Duke had a new colour to use in his compositions. Duke didn't like to describe his music as jazz. He wanted all the time to develop his music into new directions. When Duke picked Nance to replace Cootie Williams one of the criteria surely was his capacity as a violinist besides being a trumpeter. We can hear Ray Nance as a violin soloist on numerous Ellington recordings and in the Ellington concert program

there was always a place for a number featuring Nance playing the violin. *(See more below: Ray Nance the violinist.)*

Ray Nance's appearances on the scene often had a certain ingredient of humour. His mimics and body language could give reason to many laughs. There exist several film footages where the viewer gets opportunities for smiling or laughing. When appearing as a vocalist he also often took to dancing. Depending on the mood of the day his dancing could be very simple with a few not at all complicated steps to giant leaps. Readers are recommended to view Ray Nance on YouTube where many of his hilarious appearances can be seen. His very extrovert solo appearances made the band members give him the nickname "Floorshow". Ben Webster gave Nance the nickname "Root", which was used by some of his intimates.

As a trumpet soloist Ray Nance was very individual and easy to recognize. He was raw and close to earth, almost burlesque and this also applies to his way of singing. He took over Cootie's plunger role and became very clever with this device. But he could also be very lyrical in his way of playing. One

When did Ray Nance join the band?

According to *New DESOR* Ray Nance joined the Duke Ellington band at the concert in Fargo on November 7, 1940. However, when studying the *DEMS Bulletin* we learn that he was present already the day before during a concert at Winnipeg Auditorium. The evidence of this is produced by Bill Morton in the *DEMS Bulletin* 2001/1-11 through a letter written by an unnamed person who was present at the Winnipeg concert:

"The horrible news about Cootie's defection spread to us (three 16 year olds) at Winnipeg Auditorium on 6Nov40 --- the prospect appalled us. But the band did arrive, including a scrawny little trumpeter who sat between Wallace Jones and Rex Stewart. As Duke played an intro to each selection, all the musicians would flip through the music and find proper sheets. All that is except Ray Nance (we learned his name later) who would look imploringly at Rex. Rex would tell him the name/number and Ray would start his search through the suitcase. Usually the number ended before Ray found it. Occasionally he'd be able to join in on the coda. After intermission, Duke stunned us by calling on Ray to play a violin solo on Honey-suckle Rose and a vocal Wham."

No recording was made of this concert and consequently it is not mentioned in *New DESOR*. The two numbers mentioned above where, however, performed and recorded the day after in

Ellington with Nance, Taft Jordan (left), 1945

Fargo. It is of course quite possible that Ray joined the band even before November 6 but no evidence to that effect has been produced. The band left Chicago on November 3 for a tour through the Mid West and Ray may have joined at that time.

In the *DEMS Bulletin* 2004/3-12 *DESS* member Ken Steiner contributed the following information:

This is an article in the 2Nov40 *Chicago Defender* entitled, "Ray Nance Gets Spot In Ellington's Band."

"Ray Nance, for years one of Chicago's leading trumpeters and a band leader of note, will replace Cootie Williams in the Duke Ellington Orchestra it was learned on Monday. Duke, who has been looking around for someone to take the place of Williams who leaves to join Benny Goodman next week, admitted the new man is Nance. Nance comes into the band on trial and should he fit into the strange Ellington style will be retained."

The Monday fell on October 28th when the orchestra played at a dance on the South Side of Chicago (The Parkway Ballroom). Unfortunately, the *Defender* does not mention which day Nance joined.

Bo Hauffman

Earl Hines Story

In the book *The World of Earl Hines* by Stanley Dance, Earl Hines tells the following story how he was consulted before Ray Nance joined Duke Ellington:

I first heard of Ray Nance when he had a sextet at a little club in Chicago whose owner was trying to take advantage of him. Ray came to me about it, and by this time I was well known in the city because of the Grand Terrace engagement. "I think you have six of the best musicians in Chicago," I told that clubowner, "and I think they're entitled to more consideration than you're giving them." He paid attention to what

Hines and Ellington agreed. (A later occasion).

I said, and he kept Ray working until 1937 when Ray was in the mood to travel. Most of the other members in his group wanted to stay home in Chicago, so they broke up and Ray came with me, playing trumpet and violin. He was with me until 1939. A little later, Duke Ellington came to Chicago, woke me up about 3 o'clock in the morning, and came up to my hotel room.

"Say, Fatha, you know a guy named Ray Nance?"

"Sure".

"How does he read?"

"He reads fine."

"And he plays the violin?"

"Yes."

"I'd like to have him."

"If you're that game," I said, "you can have him!"

So he got Ray Nance to take the place of Cootie Williams, who was going with Benny Goodman, and Ray proved to be a great asset to him.

“ Ray’s got a retentive memory. He plays an arrangement a few times and he remembers it. He doesn’t need it after that.

– Russel Procope

“ He was too much, as we say, too much.

– Lawrence Brown

Ray Nance the violinist

Jazz history is full of trumpeters from Louis Armstrong to Miles Davis but the number of violinists is fairly small.

Photo Leif Wigh.

The society bands of the 1920s and -30s were often led by a violinist and the orchestra often contained a violin section. In Germany such a leader was called a "Stehgeige". However, these leaders were not jazz violinists in the way we interpret the word jazz today. One can easily name the violinists who have made impressions in the history of jazz; Joe Venuti, Eddie South, Stuff Smith and Ray Nance from USA. There were no doubt a few more but these are the most well known. Europe produced a few quite capable violinists like Stephane Grappelli, Michel Warlop, Svend Asmussen and our own Emil Iwring.

Ray Nance was a schooled violinist. But his playing was highly personal and he was one of few hot swingers,

his way of playing clearly related to his trumpet and cornet playing, as well as to his rhythmic singing. His musical personality also contained a strong emotional part which not the least in the violin playing at a slow tempo gave us poignant performances, sentimental in the best meaning of the word. A classic example is the violin part in *Come Sunday* from *Black, Brown and Beige* – most fittingly Nance was entrusted to play this moving piece at Ellington's funeral. Among more swinging examples from Ray Nance's violin playing es-

pecially *Caravan* comes to mind with Duke's new arrangement from 1943. And from later years e.g. *Lay-By*, one of the parts in *Suite Thursday*, where Nance at his best, alternating between pizzicato and playing with the bow, demonstrates "that if a man plays jazz, he swings even on a fiddle" (Irwing Townsend). Nance declared that he was very impressed and inspired by Stuff Smiths hard swinging on the violin. His own treatment of the instrument however was not as unorthodox and more in the vein of Eddie South, also a favourite of his whereas he didn't have the same amount of admiration for Joe Venuti's playing style. Nance's hot fiddle also contrasted clearly to the more classical treatment of the instrument as by Grappelli or Asmussen – as demonstrated on the Lp *The Violin Session*, where these three plays together in a session supervised by the Duke.

Mr Warm Heart
– Quentin Jackson

Ray Nance the trumpeter

Singing, dancing and playing the violin – still Ray Nance's main role in the Ellington orchestra was his trumpet/cornet playing.

His tonal quality, his mastery with the different mutes and making "screams" and other effects to produce the "jungle" effect made him a most important part of the sound and the identity of the orchestra. He was also frequently featured as a soloist on trumpet/cornet; though not in so many cases in numbers built around him. Ellington: he "never played a bad note in his life, so this makes him uni-

que among artists who practice freedom of expression in music". The solo on *Take The "A" Train* is a classic masterpiece – and the one always mentioned. But even closer to his debut in the orchestra late 1940 Nance demonstrated his greatness on the trumpet. A radiant example – also in the sense that it shows the emotional and tonal kinship between him and Johnny Hodges – is the very first recording of *Things Ain't What They Used To Be* (under Hodges name, July 3, 1941). It is no wild assumption that this musical brotherhood was observed, and lovingly so, by Ellington, and he used it purposely. Certainly observed by many but hardly ever commented on, the numbers with the two featured together are several. Nance and Hodges were the born blues players in the band, and none of them afraid of a sensuous beauty even on the edge to over sweetening.

Many of the recordings where they can be heard together are rather simple blues themes in a medium or upper medium tempo (One happily swinging example: *Villes Ville Is The Place Man*, 1958.) Nance was also the first name that Hod-

ges mentioned when asked by Stanley Dance about trumpeters he admired.

Nance himself emphasized the emotional side of his playing when speaking about it. And this is what made him so great, not the speed, not the technique, not an extraordinary improvisational talent. But his message and the touching voice he had to tell it. An outstanding example of Nance's emotionally loaded story telling is his solo in *Blues To Be There* from Newport 1956.

A full scale picture of Nance the trumpeter is to find in *The Private Collection vol. 4* where Ellington in twelve numbers gave Nance the main role, playing with a reduced band with only the reed and rhythm sections. Nance has said that playing Ellington's music "you've got to feel it". This is clearly demonstrated here with all different mutes as well as with open horn. The recording was made in 1963 only months before Nance's exit from the band, making it also an unintended, lovely testament.

Claes Englund

Ray Nance discography

In our previous Bulletin featuring Harry Carney we made a study of his recordings under his own name and they were not too many. The same is the case with Ray Nance. In Jeppsen's Jazz Records there is to be found only one occasion when Nance is recording under his own name and that recording was made while Ellington, Kay Davis and Ray Nance were touring UK:

RAY NANCE & THE ELLINGTONIANS

Ray Nance (tp, vln, vcl), Bill Richards (p), Lawrence Rix (g), George Goodwin (b), Reggie Pitts (dr)

London, July 1, 1948.

58 Moon Mist Esquire 10-042, Artist B3048

59 Sometimes I'm Happy "

60 I Can't Give You Anything .... Esquire 10-041

61 Blues For Duke "

One cannot help wonder why the group called themselves "The Ellingtonians". One possible explanation could be that Reggie Pitts is actually Ray Ellington and the others are his sidemen. Lawrence Rix is Lauderic Caton, George Goodwin is Coleridge Goode and Bill Richards is actually Dick Katz.

The Jeppsen discography only covers recordings made up to 1962. While with Ellington's orchestra Nance made many recordings with other bandleaders such as Earl Hines, Una Mae Carlisle, Cat Anderson, Jimmy Hamilton, Al Hibbler, Ivory Joe Hunter, Nelson Williams, Harry Carney, Johnny Hodges, Budd Johnson, Paul Gonsalves, Mercer Ellington, Lawrence Brown and Jaki Byard. Many of these recordings are quite noteworthy but since we want to limit ourselves to recordings made under Nance's own name they are not included here.

RAY NANCE SEXTET

Ray Nance (vln, voc), Tiny Grimes (g), Tommy Lucas (g), Jaki Byard (p), Carl Pruitt (b), Steve Little (dr), Brew Morre (ts), Roland Hanna (p, org)

Recorded on three different occasions in New York in May, 1969.

Take The "A" Train Solid State SS-18062

Get Happy "

Sunny "

Body And Soul "

Mimi "

A Hard Day's Night "

Oh Happy Day "

Star Dust "

She's Funny That Way "

Jolie Janice "

Guitar Amour "

Tranquility "

RAY NANCE QUARTET

Ray Nance (tp, vln, voc), Kenny Drew (p), Ron Mathewson, (b), Daniel Humair (dr)

Villingen, Germany, November, 1971.

He Huffed 'N' Puffed MPS 15330

Some Of These Days "

I Can't Get Started "

Struttin' With Some Barbecue "

Wild Child "

Tangerine "

Russian Lullaby "

RAY NANCE QUARTET

Ray Nance (tp, vln, vcl), Earl Washington (p), Truck Parham (b), Hillard Brown (dr)

Unknown place and date.

Summertime Unique Jazz UJ 11

Take The "A" Train "

C Jam Blues "

Black And Blue "

It Don't Mean A Thing "

Sunny "

Strictly outside the scope of this listing is a recording made jointly by Ben Webster and Ray Nance but it is of such interest to Ellington admirers that we wish to include it:

BEN WEBSTER AND RAY NANCE QUARTET AND QUINTET.

Ray Nance (tp, vln), Ben Webster (ts, cl), Fred Guy (g), Jimmie Blanton (b), Sonny Greer (dr)

Los Angeles, Summer/autumn, 1941.

Ab Swing AB Fable ABCDI-014

Eb Swing "

Swingin' In 4 "

Memories Of You "

I Never Knew That Roses Grew "

The Sheik Of Araby "

I Can't Believe That You're In Love With Me "

Details about this CD can be found in our Bulletin 3/2008.

Dukes sommarturné 1963

Skiljaktiga uppgifter på några punkter om Ellingtons turné i Sverige i juni 1963 aktualiserades av Hans Löfgrens minnen publicerade i förra numret av *Bulletinen* och ledde till efterforskning. Några frågor fick sina svar – men inte alla.

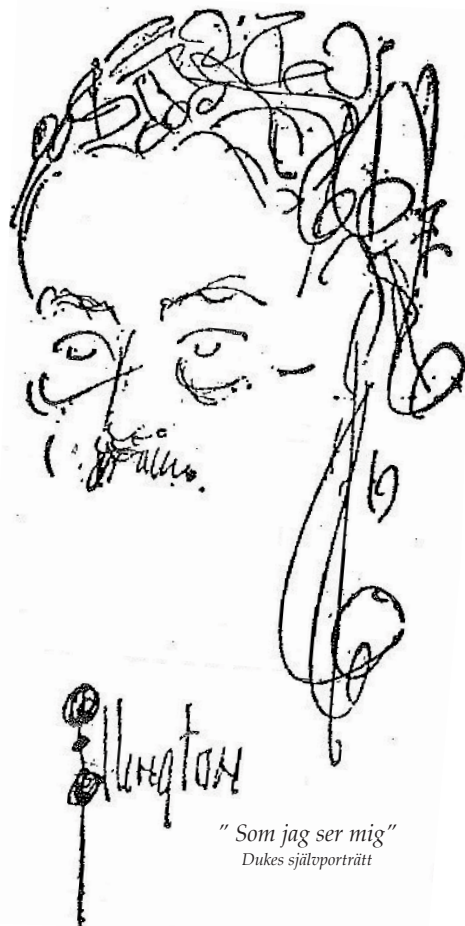
Först en rättelse: Turnén inleddes förvisso i Västerås, men 1/6, inte 31/5. – I en vanligen så säker källa som Klaus Stratemanns bok *Day by Day* finns uppgifter om turnén i övrigt som inte stämmer. Den korrekta spelplanen återfinnes här intill. Uppgifter om speldagar hittar jag dels i tidningsrapportering, dels i själva arkivkällan: turnélistan från Folkparkernas Centralorganisation (FPC) som arrangerade turnén. Listan finns faktiskt kvar i FPC:s arkiv.

Bl a Stratemann uppger att en radioutsändning skedde från Stockholm 10/6, en felaktig uppgift och gissningsvis en sammanblandning med den utsändning som gjordes 19/6. Stratemann listar vidare ett framträdande på Skansen 24/6, också en felaktig uppgift. Möjligen spelade några av orkesterns medlemmar där.

Beträffande de två framträdandena i Göteborg har det funnits frågetecken. Konserten 18/6 i Konserthallen på Liseberg stördes kraftigt av en krånglande ljudanläggning. Bl a tvingades Ray Nance att sjunga i basistmikrofonen. Ledningen för Liseberg gjorde därför på morgonen nästa dag upp med Ellington om en extra konsert på Stora scenen 20/6, ursprungligen planerad som spelfri dag. Man annonserade stort och tog ingen annan avgift än för entré till parken. Några av musikerna lär också improviserat ha medverkat till kvällens dansmusik.

Paul Gonsalves insjuknade, lades in på Sahlgrenska sjukhuset och deltog efter 20/6 inte vidare under turnén. Jimmy Hamilton fick därför vara solist på tenorsax. Smålands Allehandas anmälare tyckte efter framträdandet i Huskvarna att han "lanserades i onödigt hög grad".

I den ursprungliga planen ingick inte Ljusdal. I FPC:s papper kan vi utläsa att beslut om spelning där togs 11/6 och att Ljusdals Folkets Park som medarrangö-

rer hade Logen Angantyr och Delsbo IF. FPC:s turnéplan anger handskrivet 26/6 som speldag i Ljusdal, en med all säkerhet felaktig notering.

FPC:s lista berättar också att priset för att få The Duke med orkester att svara för en afton med både "scenprogram" och spel till dans varierade mellan 12.500 och 17.000 kronor plus nöjesskatten.

Turnéplanen:

1/6 Västerås
2/6 Örebro
3/6 Karlstad
4-9/6 Gröna Lund, Stockholm
10/6 spelfri dag
11/6 Gävle
12/6 Borlänge
13/6 Norrköping
14/6 Värnamo
15/6 Halmstad
16/6 Karlshamn
17/6 Köpenhamn, Tivoli
18/6 Liseberg, Göteborg
19/6 Malmö (spelningen till dans direkt-sändes delvis av Sveriges Radio)
20/6 Liseberg, Göteborg
21/6 Uddevalla
22/6 Huskvarna
23/6 Mjölby
24/6 spelfri dag
25/6 Ljusdal

Duke Ellington ritade detta självporträtt i Västerås Folkets Park 1/6 1963 för en serie i *Aftonbladet* med sommarens folkparksstjärnor. Han tecknade det snabbt efter "en stunds närgånget granskande av sitt ansikte i spegeln". Det var infört i tidningen 3/6.

Efterlysning

Ytterligare uppgifter om turnén är naturligtvis av intresse – inte minst för DESS-projektet Ellington i Sverige! Det finns också en obesvarad fråga som vi här vänder oss till våra läsare med.

Cat Anderson ingick inte i den orkester som anlände till Sverige 31/5 och finns t ex inte heller i FPC:s lista för ansökan om arbetstillstånd hos respektive länsstyrelse. Eddie Preston var engagerad som hans ersättare i trumpetsektionen. Men ytterst trovärdiga personer berättar minnen som säger att Cat anslöt under turnén och att han deltog i Malmö. Det därifrån bevarade radioprogrammet ger dock inget bevis. Och så här 50 år senare får våra sagesmän naturligtvis tvivel när bevisen saknas. Kan de göra sammanblandningar med andra möten med orkestern?

Anderson var kvar i Europa efter Ellingtons turné tidigare samma år och bl a spelade han på Gyllene Cirkeln, i Malmö och Danmark i mars-april. Kan han ha anslutit, kanske bara för några dagar Köpenhamn-Malmö-Göteborg? I Uddevalla 21/6 framträdde dock Duke enligt tidningsrapport med 14 mans orkester (alltså utan den insjuknade Gonsalves och Anderson).

Ni som upplevde Ellington under sommarturnén 1963: Vad minns ni? Finns eventuellt inspelningar från turnén? Eller fotografier? Ett bevis för Cat Andersons medverkan skulle vara en rolig sensation, också i de internationella Ellingtonkretsarna. Det skulle ju också vara spännande t ex att få höra Jimmy Hamilton som orkesterns lanserade tenorsolist (alltså 21-26/6)!

Välkommen med minnen, tips – kanske t o m bevis!

Claes Englund

E-post: englund.claes@gmail.com.
Tel 070-684 83 19.

Dance - framgångsrik banérförare

Stanley Dance var engelsman. Tidigt började han skriva för franska *Jazz Hot* och från 1946 till sin död för *Jazz Journal*. Han var gift med en annan för jazzen betydelsefull person, Helen Oakley, som bl a producerade den omistliga serien inspelningar med mindre grupper ur Ellingtons orkester på 30-talet.

1959 sålde Dance sitt ärvda familjeföretag och gav sig på heltid hän åt jazzen, och paret flyttade till USA. Då hade Dance myntat begreppet "mainstream" för den musik han älskade och på alla fronter stöttade, och som befann sig rejält i skymundan mellan trad och det moderna. På brittiska märket Felsted hade han t ex producerat en Lp-serie med just namnet *Mainstream* som gav inspelningsmöjligheter åt storheter som då befann sig utanför modet (Hawkins, Hines, Dicky Wells, Budd Johnson m fl). I USA fortsatte han denna välgärning (med bl a Buddy Tate, Ed Hall, Vic Dickenson och Shorty Baker). Allt detta tillsammans idag en omistlig guldgruva.

Som kritiker kan Dance kritiseras för att vara en part i målet, han var i alla lägen trogen den uppgift han hade gjort till sin: att på olika vis återföra jazzens "mainstream"-generation från en orättvist undanskymd tillvaro till ledande positioner. Han lyckades också i hög grad, men var ju inte ensam; Norman Granz arbete framför allt med grammofoninspelningar var en i tiden parallell insats.

Other Duke's Places – 8

Om läsvärd Ellingtoniana på andra håll än i den rena Ellingtonlitteraturen. Tidigare delar i serien finns i numren 2/2011-3/2012. Fortsättning följer.

Mr Mainstream

*Stanley Dance (1910-99) var en gigant bland jazzskribenter. Alldeles speciellt vi Ellingtonintresserade har honom att tacka för mycket: Han samarbetade med Ellington för memoarboken *Music Is My Mistress* och såg till att den blev verklighet, han skrev tillsammans med Mercer Ellington dennes bok om fadern, han intervjuade Duke själv och många fler för *The World of Duke Ellington*, han skrev ett stort antal initierade texter till skivalbum (t ex hela *The Private Collection*), därtill genom åren en mängd tidskriftsartiklar, ja vi kan utnämna honom till Ellingtons främste biograf och dokumentarist.*

Dance stod Ellington och orkestern nära, från senare delen av 60-talet följde han t ex med på många av turneerna och han anförtröddes att hålla minnesanförandet vid Ellingtons begravning. Efter *The World of Duke Ellington* (1970, på svenska med titeln *Duke Ellington* 1971) fortsatte den flitige Dance att samla intervjuer på liknande sätt i ytterligare tre böcker: *The World of Swing* och de följande *The World of Earl Hines*

och *The World of Count Basie*. Tillsammans utgör dessa unika ingångar till jazzhistorien. De som skapade musiken, de välkända mästarna och de mer bortglömda, ledare och sidemen, berättar själva. Dance träder snyggt i bakgrunden och redigerar ett inte sällan disparat material. Alla volymerna rekommenderas och för de Ellingtonintresserade finns faktiskt en hel del också i de tre andra böckerna.

Trombonisterna Quentin Jackson och Dicky Wells (th) talar bl a om sordinspelet hos Ellington.

Om tiden hos Duke

Några av Ellingtonbandets medlemmar berättar i egna kapitel i *The World of Swing*, en av dem **Quentin "Butter" Jackson**. Han fick platsen efter Tyree Glenn att svara för det trombonspel i Tricky Sam Nantons efterföljd som ju var en nödvändig ingrediens i klangpaletten. Glenn hade berättat för Ellington att hans kompis Jackson kunde fylla rollen, och han infann sig med kort varsel: "When I went to work the next night, there were the mute and the plunger by my chair. – What the...? I began. – Tyree says you can play it, Duke said. – I found out afterwards he had told Duke, 'Butter can play anything!'" - Jackson blev från den kvällen som vi vet en viktig kugge i orkestern under mer än ett decennium.

Altsaxofonisten **Willie Smith** berättar bl a om "The James Robbery", alltså när han, Juan Tizol och Louie Bellson i ett svep värvades av Ellington från Harry James orkester.

Efter bl a en lång period som framträdande solist hos Chick Webb ingick trumpetaren och sångaren **Taft Jordan** under fyra år på 40-talet i Ellingtons orkester. Hans insats är orättfärdigt förbisedd; det finns en hel del inspelningar där vi kan avnjuta hans kraftfulla swingtrumpet och rytmiska vokalisatser. Men Jordan slutade alltså relativt snart, och det var när allt resande tog för mycket av hans kraft: "When I left Duke, I was so tired I slept almost a whole year. I had had too much road. I hadn't realized how tired I was while I was out there".

"Every man fighting for himself"

En annan alltför bortglömd musiker, trumpetarkollegan **Wilbur "Dud" Bascomb** (som framför allt gjorde sig ett namn som solist hos Erskine Hawkins) hade anslutit till den då ofta sex man starka trumpetsektionen kort före Jordans sorti och "Duke said I was to take

Taft Jordan (tv) och Dud Bascomb, två mindre kända Ellington-stjärnor på trumpet

his solos, but there were others in the band who was ready to fight for them. Duke is a very nice fellow, and he didn't want to hurt anyone's feelings, but he asked me why I didn't play them. I told him that I just didn't feel like fighting over them --- In Duke's band, every man was fighting for himself." - Perioden hos Ellington avbröts tyvärr efter bara fyra månader p g a Bascombs hustrus sjukdom. Clark Terry hör till dem som har vittnat om hans för tiden avancerade solospel, i Ellingtoninspelningar bara bevarat i numret *Women* från 1947 – men det är faktiskt Bascomb som spelar solo i Erskine Hawkins berömda *Tuxedo Junction*, inte kapellmästaren själv.)

"The No. 1 Banjorine Player"

Elmer Snowden.

I detta sammanhang det mest intressanta avsnittet i *The World of Swing* är nog det med banjoisten m m **Elmer Snowden** (1900-73). Denne var en vik-

tig person i Ellingtons tidigaste karriär. Om hur deras samarbete avbröts berättas med viss variation i olika källor. Uppenbarligen är åtminstone en del av sanningen att Snowden fick lämna deras orkester, välbekanta The Washingtonians, för att han tagit en större del av de intjänade pengarna än vad de andra erhöll. Snowden var faktiskt den ursprunglige ledaren, i varje fall i så måtto att han skötte bokningarna. The Duke var den sist anslutne (även om han, Snowden och Sonny Greer tidigare i Washington spelat som trio). De tre övriga i bandet var de långvariga Ellingtonmusikerna Greer, Otto Hardwick och Arthur Whetsol. - Snowdens sorti blev Ellingtons start som orkesterledare, samt medförde Fred Guys entré.

I MIMM, prisas Snowden som musiker av The Duke: "--- he had something extra going on that really upset everybody --- a flair for soul, plus ragtime, and a jumping thing that tore us all up. He immediately became the No. 1 Banjorine Player, and he had a tremendous influence---". Om deras samarbete i The Washingtonians nämner Ellington dock inget, trots Snowdens påstående att Duke inför arbetet med sin biografi sagt till honom att "I'm going to put in there --- about how you stranded me!".

Fortfarande alltså lite gramse säger Snowden detta 1972. Han menar också att "Duke didn't really want the the job as leader, because all he wanted to do was write songs and get them published". Från åren från 1919 till 20-talets mitt när han spelade tillsammans med Duke har Snowden många minnen men skildringen är lite ostrukturerad på ett sätt som dock torde motsvara det liv dessa då mycket unga musiker levde. Snowden ledde sedan flera orkestrar under 20- och in på 30-talet, med framstående medmusiker som t ex Rex Stewart, Count Basie, Benny Carter, Tricky Sam Nanton, Sidney Catlett och Chick Webb. Han spelade banjo, gitarr och tidvis också sax, men var också agent och affärsman. Han kom tillbaka i strålkastarljuset på 60-talet, fick bl a göra några skivor och 1963 gjorde han succé på Newportfestivalen vilket bl a ledde till en Europaturné 1967.

Ellington förekommer i Snowdens berättelse bl a också från ca 1930 när han ingår i publiken på Small's Paradise där Snowdens orkester spelar: "We used flute, clarinet and basoon. Roy [Eldridge] was playing muted trumpet, and I was using a tiple. It was something from India, and Duke always wanted to know what it was. The first time he heard it, he was on the floor

Earl Hines, en pianogigant som beundrade en annan.

dancing, and his mouth became open - - - it tore him up. He couldn't figure out how we got that sound."

Hines, Basie & Co

The World of Earl Hines domineras av **Earl Hines** själv, en muntligt berättad självbiografi som är storartad jazzhistoria. Hines minns både detaljer och ser linjerna. Han tackar med all rätt Stanley Dance för att ha placerat honom ordentligt på banan igen på 60-talet, Dance blev till hans manager och ordnade bl a så att Hines kunde spela in en lång rad skivor, solo eller i mindre grupper.

Ellington och hans musiker dyker upp på många ställen i boken, huvudsakligen en passant i små portioner. Av störst intresse är vad Hines själv berättar. Det är uppenbart att de två hade en okomplicerad och ömsesidigt respektfull relation. Hines beundrade Ellingtons pianospel: "A lot of people didn't

realize how much piano he could play, but he was original and didn't copy anybody."

Den Ellingtonintresserade har mer att finna i *The World of Count Basie*. Själv nämner t ex **Count Basie** som sin "biggest thrill as a listener" när han på Birdland 1951 hör Ellingtons då delvis nysammansatta orkester. "The Duke was swinging. All that 'progressive' talk, and the Duke played that old swing. He scared a lot of people that night."

Jo Jones är ivrigt talför som alltid. Här berättar han bl a om hur han, "a connoisseur of Mr. Ellington", tillsammans med Freddie Green skrev texter till en stor del av Ellingtons kompositioner långt innan någon annan kom på tanken. – Nyfiket kan man undra vart dessa tagit vägen!

Jones var verkligen en Ellington-entusiast: "I went from Cleveland to Boston – 650 miles – to catch two shows of Duke Ellington, and then I got on a

plane and went back to Basie's band."

Basisten **Gene Ramey** för intressanta resonemang om rytmsektionens betydelse och hur Basies och Ellingtons "were beating the heck out of a song" – de spelade med "looseness", ett "western beat [that] gave you a chance to relax". "The eastern drummer would drive you crazy – tick, tick, tick, tick, like a metronome."

Ellingtoniana i olika ämnen berättas också av bl a Buck Clayton, Harry Edison, Earle Warren, Nat Pierce och Gus Johnson (lycklig för att ha fått göra flera inlägg för Sam Woodyard) - En av de stora Basie-musikerna saknas, **Dicky Wells**, vilket förklaras av att han av Stanley Dance ägnats en helt egen intervju-biografi: *Night People*. I denna anspråkslösa men charmiga lilla bok finner av naturliga skäl framför allt den trombonintresserade givande läsning, och av Ellingtons storheter är det inte oväntat i första hand Tricky Sam Nanton som gjort intryck på kollega Wells.

Stanley Dances serie böcker med mängder av mainstream-erans musiker är obetalbar jazzhistoria av bestående värde – med Ellingtoniana nästan överallt invävd.

Claes Englund

Presenterade böcker, alla av Stanley Dance:
The World of Swing, Scribner's Sons 1974, Da Capo 1979.
The World of Earl Hines, Scribner's Sons 1971.
The World of Count Basie, Scribner's Sons 1980, Sidgwick & Jackson 1980, Da Capo 1985.
 Dicky Wells: *Night People, as told to Stanley Dance*, Crescendo Publishing 1971.

Jazz Humour

I Aftonbladet den 3 juni 1963 ställde Duke Ellington upp i en sommarserie kallad TREkampen. Se också sid 15. En av de tre uppgifterna var att berätta "Min roligaste historia".

Detta var Dukes: Dirigenten för New York Philharmonic, Leonard Bernstein, fick ett anonymt brev från en dam som skrev: "Inte för att jag vill gå omkring och uppträda som angivare på något sätt. Men det kan kanske intressera er som arbetsgivare att veta att mannen som slår på triangeln bara spelar när ni Mr Bernstein ser på honom."

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustrera förening:

Christina Enqvist, Stockholm
 Bengt Nyquist, Lidingö

DESS behöver fler medlemmar. Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

Komplettera din litteratur!

I tidigare nummer av *Bulletinen* finns mycket att läsa. Här en förteckning av artiklar för dig som vill komplettera ditt bibliotek.

Det första numret kom ut 1994, året därpå tre nummer och därefter fyra nummer årligen. Förteckningen omfattar artiklar 1994 – 2012, dock inte de självklara, alltså de i varje nummer om Duke Ellington själv. Första delen av listan: artiklar om musiker och andra personer. Andra delen: ett antal specialteman och artiklar om kompositioner och större verk av Ellington. Artiklar med blott korta omnämnanden är ej medtagna.

Förkortningar: int = intervju, disk = diskografi, RIP = minnesord.

"305" betyder nr 3 2005, "497" är nr 4 1997, osv. Nummer inom parentes betyder att numret i fråga inte finns kvar i lager; årgångarna 2000, 2001 och 2003 är t ex helt slut.

Cat Anderson	(401-102),307
Ivie Anderson	497,(300),108,208
Harold Ashby	(297)-397
Louis Armstrong	208,308-408
Alice Babs	302,109,210
Harold Baker	304-404,int109

Butch Ballard	RIP411	Frank Sinatra	196,298
Sidney Bechet	211	Rex Stewart	302-(103)
Louie Bellson	209,312	Billy Strayhorn (295),202,306,409,410,112	
Jimmie Blanton	197,311	Clark Terry	(300,400,403),112
Lawrence Brown	404,309	Juan Tizol	208,211
Sidney Catlett	411	Ben Webster	110,311,212
Cab Calloway	207	Tom Whaley	496
Buck Clayton	312	Cootie Williams	107-207
Willie Cook	194,int395	Mary Lou Williams	109
Rolf Dahlgren	RIP312	Jimmy Woode	RIP205
Kay Davis	RIP312	Britt Woodman	(100,RIP400,301)
Wild Bill Davis	RIP395	Sam Woodyard	412
Bobby Durham	412	A Drum Is A Woman	305,411
Mercer Ellington	RIP296,311	A Lonely Co-Ed	312
Rolf Ericson	int196,(RIP297),397,399	Anatomy Of A Murder	109
Ella Fitzgerald	498	Beggar's Holiday	(100)
Pops Foster	211	Brass-sektionen	197
Paul Gonsalves	(300,400),disk(102)-302-402,(103),111	Diminuendo and Crescendo In Blue	305,312
Norman Granz	212	East St Louis Toodle-Oo	196
Sonny Greer	int406,411,312	Ellington-diskografier	108
Fred Guy	197,111	Ellington-litteratur	395,397,212
Barrie Lee Hall	RIP211	Harlem Airshaft	208
Jimmy Hamilton	RIP194	It Don't Mean a Thing ...	195,206,306
Otto Hardwick	198,disk 198+398	Jig Walk	111
Al Hibbler	(RIP201),112	Jubilee Stomp	412
Milt Hinton	496	Jubilesta	412
Johnny Hodges	197,397,int398,(disk300,101),207,310	Mercer Records	210
Quentin Jackson	210	Mood Indigo	107
Freddie Jenkins	298inkl disk	My People	407
Herb Jeffries	int296-396,496,197,111	Peer Gynt Suite	108
Elvin Jones	412	Shout Êm Aunt Tilly	407
Herbie Jones	(RIP201)	Skin Deep	296
Jo Jones	411,112	Such Sweet Thunder	106,209,111
Rufus Jones	412	Sviterna	(203)-404
Wallace Jones	196	Sångare I DE Orchestra	411,112
Nils Lindberg	(400)	The Perfume Suite	106
Steve Little	412	The Treasury Shows	411
Bubber Miley	498,(299),disk(399)-202,311	Things Ain't What They Used To Be	408
Irving Mills	397-198,110	Trumslagare	398,312-412
Charlie Mingus	403,404,208	V-discs	407
Joe Nanton	398		
Oscar Pettiford	(200-300-disk400)		
Russel Procope	int406		
Django Reinhardt	211		
John Sanders	409		
Al Sears	410		
Joya Sherrill	RIP310		
Willie Smith	411		

Pris 20:- styck, plus porto.
Beställ av Bo Haufman,
telefon 08-663 74 95.
Av vissa nummer finns bara
enstaka exemplar – skynda
alltså att beställa det
du önskar!

New Books A'Comin'

Ännu en biografi om Duke Ellington är på väg att se dagens ljus. *DUKE – A Life of Duke Ellington* är författad av Terry Teachout som tidigare publicerat en mycket uppskattad biografi över Louis Armstrong. Författarens namn får väl anses vara synnerligen lämpligt för en person som vill sprida kunskap.

Förlag är Gotham Books, som väntas ha boken tillgänglig på marknaden någon gång i höst. Vi ser med intresse fram emot ny information och nya avslöjanden om föremålet för beundran. Recension kommer i en framtida Bulletin.

Ellington at the White House 1969 – har nyligen utkommit och skildrar evenemanget då Ellington fick motta The Medal of Freedom ur president Nixons hand. Författare är Edward Allan Faines. Vi återkommer med recension.

Bo Haufman

Olle Lindholm..

..valdes in i styrelsen för DESS vid årsmötet som föregick medlemsmötet den 11 mars.

Han efterträder Göran Axelsson som dock lovat forstsätta med sina värdefulla insatser för DESS på i första hand dataområdet.

Olle har också tidigare ingått i styrelsen och här i Bulletinen kan vi ofta glädja oss åt hans fina fotografier av Duke & Co.

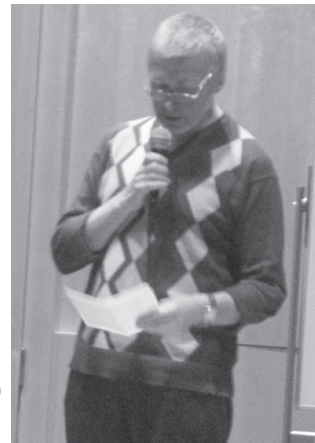

Medlemsmötet den 11 mars 2013:

"Member's Choice" populär idé. Ger röst åt fler Duke-vänner

Thomas Erikson
(tv) bidrog till
Members Choice.
(Foto Bo Haufman)

Leif Hallin kåserade
om Ellington hos
Leif Anderson.
(Foto Sonja Svensson)

Tanken med att låta medlemmarna fritt välja egna favoritinspelningar ur sina gömmen och motivera dessa inför klubbkamraterna, har uppenbart tagits väl emot. Stor anslutning och möjligen lite trångt ibland i portgången. Åtta hanns med på en dryg timme denna gång, vilket visar att en starkare disciplin inte vore ur vägen så att inte mindre talträngda slås ut av verbalare långpratarna. En treminuters gräns för motiveringarna av valda inspelningar vore kanske på sin plats när det bär till nästa gång.

Detta bara en reflektion i största allmänhet för det var en trevlig timme, men även om de önskade inlagen sträckte sig över fyra decennier så blev det förstås lite huller om buller med Ellington som en löst sammanbindande tråd och hög värdering som gemensamt tema. Det gör ett meningsfullt referat omöjligt för i ett sånt här fall finns ingen kritik att rikta mot någon eller några - för hur skulle den se ut?

Men jag glädde mig personligen åt Thomas Eriksons val av *Summertime* (1961), en Ellington vid flygeln samman med Aaron Bell bas och Sam Woodyard,

trummor, ett intrikat bygge av en trio som vred och vände på den slitna Gershwin-melodien med en närmast Thelonius Monk-isk besatthet, vilket också noterades av publiken. Jag gillade att Olle Lindholm hittat tillbaka till sensommaren 1929 och *Hot Feet*, den tid då Wellman Brauds bas skapade den solida rytmiska kulissen; men jag gillade också Håkan Skytts oväntade nedslag på 1960 då Dizzy Gillespie brister ut i strålände solon i LP:n "Portrait of Duke", tämjad kanske men inte tam i *Upper Manhattan Medical Group*. Flera bidrog som sagt med förtjänst till denna blandade kompott och efter paus bidrog Leif Hallin till denna med sin specialitet, som vi kan kalla "Oväntade Kopplingar". Här skulle han spåra Duke Ellington i Leif Andersons tidiga radiovärld, en uppgift han fullföljde med bravur men som passar sig bättre att sammanfattas i en artikel än i ett referat som detta. Jag skulle så gärna se honom på DESS-estraden igen. Han har kunskaper, charm och som sagt en lust och fallenhet för oväntade sammanträffanden som gör honom till en mycket trevlig guide i jazzens stora värld.

Bo Holmqvist

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Leif Jönsson
Anbudsvägen 15
187 50 TÄBY
08 - 51 05 03 14, 0706 22 88 16

Redaktionsgrupp:
Bo Haufman, Claes Englund,
Conny Svensson, Claes Brodda,
Ulf Callius (layout)

Plusgiro: 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: Inom Norden 200 kr

Membership outside
Scandinavia annual fee USD 42

Vid köp hos DESS, använd
vårt plusgiro 11 63 75 - 7